

Hồi 195

Duy nhất xuất lộ

Sự thực Lưu Dụ đã sớm đoán ra lời Tống Bi Phong định nói.

Lần cuối cùng gặp Tạ Huyền vào cái đêm tư bốn không thành với Vương Đạm Chân, Tạ Huyền đã chính miệng nói với gã sẽ kiếm cách trì hoãn hôn ước giữa Vương Đạm Chân và Ân Sĩ Duy để gã có thời gian một hai năm hầu mong vọt lên bảo tọa thống lĩnh Bắc Phủ binh, như vậy gã sẽ trở thành người quyền thế nhất Nam phương, hoặc giả có cơ hội có được Vương Đạm Chân.

Nội tâm gã chấn động là vì cảm kích Tạ Huyền đã nói là làm, Tạ Huyền đối với gã thật sự chí tình chí nghĩa.

Tống Bi Phong khẽ cười: “Phải chăng người đã đoán được cảm nang diệu kế của Huyền soái?”.

Lưu Dụ gật đầu: “Chỉ khi ta đảm đương thống soái Bắc Phủ binh, sự tình mới có cơ hội chuyển biến”.

Tống Bi Phong lạnh lùng nói: “Suy nghĩ của người còn thiếu một điểm nhỏ, trở thành thống soái Bắc Phủ binh tuy rằng có quyền có thế, nhưng vẫn không đủ để dả phá sự phân cách cao môn hàn môn. Người có thể giết chết Vương Cung, nhưng người cũng mất đi sự ủng hộ của cao môn phương Nam, khi đó người muốn duy trì quyền thế cũng không dễ, nói gì đến đoạt được mỹ nhân về”.

Lưu Dụ hốt nhiên thở gấp mấy cái, nói một cách khó khăn: “Huyền soái muốn ta trở thành...”.

Tống Bi Phong gật đầu: “Đúng! Ở miền Nam chỉ có một người có thể vượt lên trên mọi quyền quý, không chịu ảnh hưởng sự phân cách cao môn hàn tộc, đó chính là trở thành chủ nhân Nam phương”.

Sắc mặt Lưu Dụ trắng nhợt, chép miệng: “Không thể thế được”.

Tống Bi Phong nói: “Đại thiếu gia hoàn toàn thất vọng về họ Tư Mã, nửa cõi sơn hà từ tay họ đã mất cho ngoại tộc, vậy mà kẻ ngăn trở Bắc phạt lớn nhất cũng chính là bọn họ. Chỉ có một cách để thay đổi tình hình này, đó là kiến lập một triều đại mới, lên làm hoàng đế”.

Lưu Dụ vẫn lắc đầu: “Không có khả năng ấy. Nếu ta có ý này sẽ bị cao môn phương Nam tập trung lại công kích, bởi vì cho dù ta có sự nghiệp cái thế, nhưng vẫn không cách nào cải biến thân phận hàn môn của mình”.

Tổng Bi Phong khẽ mỉm cười: “Nhân sự không phải là không thể cải biến. Đường nhiên người không thể một bước lên trời, mà phải trải qua gian khổ đấu tranh kịch liệt, nhưng chỉ cần quân quyền Bắc Phủ binh rơi vào tay người, người có thể học theo Hoàn Ôn tiến hành Bắc phạt, dù thắng dù bại đều đưa danh dự người lên đỉnh cao, lúc đó há để cho cao môn Nam phương nói đến chữ ‘không’”.

Lưu Dụ thở dài: “Với hoàn cảnh của ta hiện thời muốn ngồi lên ghế đại thống lãnh Bắc Phủ binh so với làm hoàng đế còn khó khăn hơn nhiều”.

Tổng Bi Phong lắc đầu: “Người vẫn không thấy được ưu thế của mình, người hiện giờ nắm quyền Bắc Phủ binh hoặc giả là Lưu Lao Chi, cũng có thể là Hà Khiêm, nhưng kẻ được lòng Bắc Phủ binh chỉ có một Lưu Dụ người. Bởi vì không chỉ ai ai cũng biết người là kế thừa Huyền soái, mà người còn là anh hùng trong trái tim họ. Nếu là thời kỳ thái bình thịnh trị, người sẽ bất đắc chí vì phải chịu đũa ngược đãi, nhưng trong thời đại loạn, chỉ cần người có thể giữ mạng không chết là sẽ có rất nhiều cơ hội”.

Lưu Dụ gượng cười: “Tâm trạng ta đang rối bời”.

Tổng Bi Phong trầm giọng: “Tư Mã Diệu cũng không còn sống được bao lâu, người còn có gì nghĩ không thông?”.

Lưu Dụ hít sâu một hơi thở: “Thực sự chỉ có phương pháp này mới có thể có được Vương Đạm Chân sao?”.

Tổng Bi Phong lạnh lùng nói: “Vì đại Hán tộc của chúng ta, vì chính bản thân người, cũng vì vinh nhục của Tà gia, đó là số mệnh mà người không thể tránh khỏi”.

Lưu Dụ thở dài: “Chúng ta phải chăng đã đi quá xa?”.

Tổng Bi Phong đáp: “Có một điểm không xa, người chính đang đi trên con đường này, Tổng Bi Phong ta sẽ toàn lực giúp người, đó hoàn toàn không phải là di mệnh của đại thiếu gia”.

Lưu Dụ hỏi: “Tổng thúc vì sao coi trọng ta như vậy?”.

Tổng Bi Phong vươn mình đứng dậy, tới trước mặt gã, đưa tay ôm lấy đôi vai rộng, chậm rãi nói từng tiếng một: “Bởi vì ta với người chung một hoàn cảnh, chỉ có khi người trở thành chủ nhân của triều đại mới, Tổng Bi Phong này mới có đường sống. Nếu không dù rằng chạy trốn đến Biên Hoang Tập, hoặc là sống trộm nhất thời, cuối cùng sẽ có ngày không thoát được độc thủ của địch nhân”.

Lưu Dụ nói: “Tổng thúc rất có thể lánh lên miền Bắc”.

Tổng Bi Phong nói: “Ta có thể nào ngồi coi Tạ gia gặp phải lãng nhục và hãm hại sao?”.

Lưu Dụ ghen cổ không nói được gì.

Tổng Bi Phong buông tay, mục quang hướng ra màn đêm đã buông xuống bên ngoài song, nói: “Tư Mã hoàng triều khí số đã tận, kẻ có chí phải phấn chấn đứng lên mà giành lấy, nếu không sẽ tới ngày vó ngựa Hồ dày xéo Nam phương, chúng ta dù có thể giữ được mạng, nhưng cũng khó tránh khỏi vận mệnh nô lệ vong quốc, khi ấy mất công hối hận cũng chẳng làm gì”.

Lưu Dụ hít sâu một hơi thở nói: “Tiểu Dụ hiểu rồi”.

o0o

Biên Hoang Tập.

Trong đại đường tổng đàn mới của Chân Kinh hội, Đồ Phụng Tam coi xong mật hàm trên tay, đưa cho Âm Kỳ ở bên cạnh.

Âm Kỳ vì được sủng ái mà kinh hãi, đi theo Đồ Phụng Tam đã năm sáu năm, đây là lần đầu tiên cho gã coi thủ dụ do tay Hoàn Huyền viết cho Đồ Phụng Tam, rõ ràng chẳng những Đồ Phụng Tam coi gã là thủ hạ thân tín nhất, mà còn là chiến hữu.

Đồ Phụng Tam trầm giọng: “Người thấy thế nào?”.

Âm Kỳ đáp: “Nam Quận công hoài nghi, vì vậy mới bắt buộc lão đại trong vòng một năm phải tiêu diệt Đại Giang bang, biểu thị lòng trung thành với ông ta”.

Đồ Phụng Tam trầm mặc một lát, nói: “Chút điểm ân tình còn lại giữa ta với Hoàn Huyền bằng phong thư này đã tan thành mây khói”.

Âm Kỳ không biết nói gì, Đồ Phụng Tam kêu thẳng tên Hoàn Huyền, chính là biểu thị sự phản nộ trong lòng.

Đồ Phụng Tam nói: “Ta đã sớm giải thích rõ, muốn có chỗ đứng chân ở Biên Hoang Tập, cần phải hành sự theo quy củ Biên Hoang Tập. Trừ phi người muốn đối địch với cả Biên Hoang Tập, Chúc Thiên Vân chính là một ví dụ tốt”.

Âm Kỳ nói: “Bất luận lão đại có quyết định gì, Âm Kỳ ta sẽ tuân theo đến khi chết”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Nghe nói Lưu Dụ hôm trước trở về, có đúng thế không?”.

Âm Kỳ gật đầu thừa nhận, lại bổ sung: “Theo gã tối còn có Tống Bi Phong, kỳ quái là sau khi bọn họ tiến vào tổng đàn Đại Giang bang không thấy ra nữa”.

Đồ Phụng Tam cười: “Đó mới thể hiện Lưu Dụ là một nhân tài, hiện tại Biên Hoang Tập đã hồi phục lại sự thịnh vượng, mỗi ngày đều không biết bao nhiêu người lai vãng, bên trong chắc chắn sẽ có thám tử của các bên trà trộn, nếu Lưu Dụ đi khắp nơi chào hỏi sẽ khiến người ta hoài nghi, nói cho cùng gã vẫn chỉ là một viên tiểu tướng của Bắc Phủ binh”.

Âm Kỳ trầm giọng hỏi: “Lưu Dụ có thể tin cậy được không?”.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng đáp: “Ta chỉ từ góc độ lợi ích xem xét một người, nếu chúng ta trở mặt với Hoàn Huyền, Lưu Dụ đối với chúng ta rất có giá trị lợi dụng”.

Âm Kỳ hỏi: “Lão đại có hứng thú gặp gã không?”.

Đồ Phụng Tam không đáp mà lại hỏi: “Người đã từng kẻ vai tác chiến với Giang Văn Thanh, đối với nàng ta có nhận định gì?”.

Âm Kỳ nói: “Nàng ta là nữ trung hào kiệt, tôi tin nàng ta có đủ năng lực chấn hưng Đại Giang bang. Nàng ta cũng là người có tình có nghĩa, khi tôi chiến đấu bên cạnh, thực sự tôi hoàn toàn tin nhiệm nàng ta. Nói thực đã lâu lắm tôi mới có cảm giác ấy”.

Đồ Phụng Tam bật cười: “Có phải bao gồm cả ta không?”.

Âm Kỳ không đáp mà hỏi lại: “Lão đại có cảm giác sau khi đến Biên Hoang Tập có rất nhiều thay đổi phải không?”.

Đồ Phụng Tam hân hoan: “Không phải là thay đổi, mà là giải phóng những tình cảm và suy nghĩ vốn phải giấu kín. Toàn bộ quá trình Biên Hoang Tập được rồi lại mất, mất rồi lại được chính là những tao ngộ tuyệt diệu nhất trong đời Đồ Phụng Tam ta, điều quyến rũ nhất không phải là quyết thắng bại sa trường, mà là chiến hữu không quản sinh tử giúp đỡ lẫn nhau, giành lấy thắng lợi tối hậu trong tình cảnh khó khăn nhất. Tất cả đều như bằng xương bằng thịt như thế, dù là kẻ lòng lim dạ đá nhất cũng được cảm hóa”.

Âm Kỳ gật đầu: “Lão đại hình dung cực kỳ chính xác, bọn ta hiện tại sống rất quang minh lỗi lạc, oanh oanh liệt liệt, khiến tôi có cảm tưởng kỳ quái Biên Hoang Tập như nhà mình”.

Đồ Phụng Tam nói: “Không có cảm tưởng như thế mới là lạ, Biên Hoang Tập đã thành xứ sở khoái lạc duy nhất trong thiên hạ, ở đây mỗi người đều nắm giữ vận mệnh của mình, chỉ cần mình chịu tôn trọng quyết định của Chung lâu nghị hội hành động theo quy củ Biên Hoang Tập, mình sẽ được hoàn toàn tự do”.

Âm Kỳ hít một hơi thở thật sâu: “Lão đại có phải là từ nay về sau không nghe lệnh Nam Quận công nữa không?”.

Đồ Phụng Tam dịu giọng: “Hiện tại chưa đến lúc, ít nhất chúng ta còn có thời gian một năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng ở hai miền Nam Bắc cũng có thể phát sinh vô số biến hóa”.

Âm Kỳ nói: “Rõ rồi!”.

Đồ Phụng Tam còn muốn nói tiếp, thủ hạ vào báo Mộ Dung Chiến cầu kiến.

o0o

Yến Phi đứng trên bắc ngạn Hoàng Hà nhìn dòng nước mênh mang cuộn cuộn chảy qua, ba cỗ thương thuyền chất đầy hàng hóa giương buồm lướt đi, càng làm hiển lộ khí thế bao trùm miền biên tái phía bắc của Hoàng Hà.

Vượt qua Hoàng Hà, với cước trình một ngày là có thể tới Huỳnh Dương.

Chàng có còn đủ dũng khí đi tìm Kỷ Thiên Thiên không?

Chàng căn bản không được lựa chọn, chỉ có hiểu rõ tâm ý Kỷ Thiên Thiên mới có thể quyết định vận mệnh mình đi theo con đường nào.

Yến Phi cười dài, tung mình nhảy xuống dòng nước lạnh buốt. Mưa tuyết rải xuống báo hiệu mùa đông lạnh lẽo bắt đầu.

- o O o -